

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 06 0 K 009015 19 Kž
Sarajevo, 07.05.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudaca: Emir Neradin - predsjednik vijeća, te Slavko Marić i Milorad Krkeljaš - članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Živane Roić, u kaznenom predmetu protiv optuženog J. F., zbog kaznenog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ, odlučujući o žalbama tužitelja Kantonalnog tužiteljstva u Travniku i braniteljice ranije navedenog optuženika – odvjetnice B. P. iz N. T., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj: 06 0 K 009015 18 K od 13.11.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.05.2019. godine, u nazočnosti federalnog tužitelja Muniba Halilovića, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženika i njegove braniteljice, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Žalba tužitelja Kantonalnog tužiteljstva u Travniku i žalba braniteljice optuženog J. F., odbijaju se kao neosnovane, pa se presuda Kantonalnog suda u Novom Travniku broj: 06 0 K 009015 18 K od 13.11.2018. godine, potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj: 06 0 K 009015 18 K od 13.11.2018. godine optuženi J. F. je oglašen krivim za kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Kaznenog zakona SFRJ (preuzeti KZ SFRJ) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina. U istoj presudi je sadržana i odluka da se optuženi, sukladno odredbi člana 202. stav 4. Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), djelomično oslobađa od obveze naknade troškova kaznenog postupka (onih koji se odnose na plaćanje nagrade i nužnih izdataka postavljenog branitelja), te da se, istodobno, obvezuje na naknadu troškova pristupa svjedoka u iznosu od ... KM i troškova paušala u iznosu od ... KM, koje troškove je sudu dužan platiti u roku od 15 dana računajući od dana pravomoćnosti presude.

Ovu presudu su pravovremenim žalbama osporili tužitelj Kantonalnog tužiteljstva u Travniku (tužitelj) i braniteljica optuženog J. F. – odvjetnica B. P. iz N. T. Tužitelj je žalbu izjavio zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se optuženiku za počinjeno kazneno djelo izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju. Žalba braniteljice optuženog je izjavljena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi braniteljica predlaže da se ista uvaži i osporena presuda preinači tako da se optuženi J. F. primjenom odredbe člana 299. točka c) ZKP FBiH oslobodi od optužbe, odnosno da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine, te da se predmet prvostupanjskom sudu vrati na ponovno suđenje.

Federalni tužitelj je u pismenom podnesku broj: T06 0 KTRZZ 0017093 19 od 15.02.2019. godine predložio da se žalba Kantonalnog tužiteljstva iz Travnika uvaži i preinači prvostupanjska presuda na način da se optuženom J. F. izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, a da se žalba optuženikove braniteljice odbije kao neosnovana.

Odgovore na izjavljene žalbe su podnijeli tužitelj i braniteljica optuženog.

Na sjednici vijeća koja je pred ovim sudom održana sukladno odredbi člana 319. stav 3. ZKP FBiH federalni tužitelj je u cijelosti ostao kod navoda iz svog podneska.

Ovaj sud je prvostupanjsku presudu ispitaio u granicama navoda iz podnesenih žalbi, potom po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 321. ZKP FBiH, nakon toga je odlučio kao u izreci, pri čemu se naročito rukovodio slijedećim razlozima:

Po navodima iz žalbe optuženikove braniteljice pobijana presuda se temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju. Tako braniteljica u žalbi ističe da je od strane prvostupanjskog suda izvršena pogrešna ocjena iskaza svjedoka optužbe A. B. i E. B. (i to u dijelu u kojem optuženog identificiraju kao počinitelja predmetnog kaznenog djela), da se vjera nije mogla pokloniti ni iskazu svjedokinje F. B., da je sud iskaz svjedoka oštećenog Š. B. (oca ubijenog S.) u osporenoj presudi samo interpretirao bez iznošenja što se iz istog utvrđuje, da je ovaj iskaz trebalo dovesti u vezu sa iskazima svjedoka M. D. i F. B. što bi rezultiralo drugačijim zaključcima suda o dokazanosti radnji koje je po tvrdnji tužitelja kritične prilike poduzeo optuženi, te da prvostupanjski sud nije dao ni pravilnu ocjenu vjerodostojnosti identifikacije optuženog od strane pojedinih svjedoka na glavnom pretresu pri čemu se konkretno navode svjedoci H. i A. B.

Slijedi detaljan prikaz ovih žalbenih navoda i ocjena njihove osnovanosti.

U žalbi braniteljica optuženog iznosi tvrdnju da je prvostupanjski sud pogriješio kada je iskaz svjedoka A. B. u dijelu u kojem identificira optuženog kao počinitelja ocijenio preciznim i uvjerljivim jer je imenovani u tijeku istrage, u dva navrata, davao iskaze u kojim se različito izjašnjavao o osobi koja je kritične prilike prvo fizički napala a potom i pucala za njegovim bratom, oštećenim S. B., da je u tim iskazima iz ...15. i ...16. godine tu osobu označio kao I. F., brata optuženog, da optuženog J. F. tek prilikom svjedočenja na glavnom pretresu označava osobom koja je u inkriminiranom događaju fizički zlostavljala

njegovog brata i nakon toga pucala za njim dok je ovaj bježao sa lica mjesta, da se ovakvom iskazu svjedoka A. B. nije mogla pokloniti vjera jer se u istom različito izjašnjavao na okolnost lišavanja života njegovog brata (prvo je rekao da je vidio kada su mu brata opkolili pripadnici HVO-a i ubili a potom u unakrsnom ispitivanju potvrdio da to nije mogao vidjeti i da je samo vidio bratovo tijelo kada su ih autobusom odvozili sa lica mjesta), da je ovaj svjedok nepouzdan i zbog toga jer je u vrijeme kada se predmetni događaj desio bio malodoban i što nakon njegovog završetka optuženog više nije viđao, da je na sve prethodno istaknuto obrana ukazala u završnoj riječi postavljajući logična pitanja kako je moguće da svjedok pogriješi dva puta ime osobe koja vrši inkriminirane radnje i šta je to utjecalo na svjedoka da se njegovog pravog imena sjeti tek nakon dvadeset pet godina od događaja i prepozna ga u sudnici, te da svjedokove riječi sa glavnog pretresa, kada je u unakrsnom ispitivanju izjavio da je sve vidio svojim očima i da tu sliku ne može zaboraviti, realno nemaju onaj značaj kakav im je pridat od strane prvostupanjskog suda.

Ovaj sud prethodno istaknute žalbene prigovore ne nalazi osnovanim.

U obrazloženju osporene presude su navedeni u svemu određeni i prihvatljivi razlozi za stav da je iskaz svjedoka A. B. precizan i uvjerljiv. Ovo bez obzira na činjenicu što je imenovani, kada se kao svjedok izjašnjavao u fazi istrage, za razliku od iskaza sa glavnog pretresa kada je bio jasan u tvrdnji da je inkriminirane radnje prema njegovom bratu S. B. poduzeo upravo optuženi J. F., na zapisnik Tužiteljstva Bosne i Hercegovine broj: .... 06 od ...15. godine, opisujući inkriminirani događaj, izjavio ... „da su ovi pripadnici HVO-a bili svi u maskirnim uniformama i sa fantomkama kao i to da su bili namazani raznim bojama i naoružani automatskim oružjem.“ ... i da ... „od svih ovih pripadnika jedino znam i poznam I. F. zvanog B. koji nije imao fantomku i nije bio namazan“, odnosno što je, izjašnjavajući se na iste okolnosti, prema sadržaju zapisnika Kantonalnog tužiteljstva u Travniku broj: .... 15 od ....16. godine, kada je pojašnjavao odakle i kako poznaje optuženog J. F., naveo da mu je poznato da optuženi ima brata po nadimku Z. (ovo je, po tvrdnji braniteljice, optuženikov nadimak) koji je živio u O. Zbog ove razlike i svjedokove nesigurnosti vezano za nadimak optuženikova brata braniteljica nalazi da je iskaz koji je svjedok A. B. dao na glavnom pretresu neuvjerljiv. Međutim, razlozi kojima je ovaj svjedok pojasnio odakle navedena nesigurnost i ranije istaknute razlike u njegovim iskazima, u svemu neosnovanim čine predmetni žalbeni prigovor. Naime, kada svjedok A. B. odgovara na pitanja u unakrsnom ispitivanju, on vezano za ova odstupanja u iskazima koje je davao tijekom postupka, sasvim određeno ističe da je osobu koja je prema njegovom bratu poduzimala radnje iz optužnice stalno označavao nadimkom B.1 (proizlazi i iz žalbenog navoda optuženikove braniteljice vezano za svjedokov iskaz dan Tužiteljstvu BiH ....15. godine) bez obzira što je ovaj nadimak u istrazi vezao za I. F., te da je, kada se izjašnjavao o nadimku optuženikova brata i rekao da ga zovu Z. možda i pogriješio (moguće je da je to, kako braniteljica tvrdi, doista optuženikov nadimak), ali da on zna što je vidio i da braniteljica nije u pravu kada tvrdi da on i prilikom svjedočenja na glavnom pretresu griješi u pogledu identiteta osobe koja je kritične prilike prvo fizički nasrnula na njegovog brata S. a potom zajedno sa ostalim pripadnicima HVO i pucala u njegovom pravcu. Svjedok je vrlo uvjerljiv kada iznosi tvrdnju da je upravo optuženog, kojeg ujedno i identificira prilikom svjedočenja, vidio na mjestu gdje se inkriminirani događaj desio.

Ovdje svakako treba istaći da je prvostupanjski sud u obrazloženju (strane 9. i 10.) svoje presude dao sasvim prihvatljive razloge za ocjenu da prigovori optuženikove braniteljice nisu doveli u pitanje vjerodostojnost iskaza koji je svjedok A. B. dao na glavnom pretresu. Neprihvatljiva je tvrdnja iz predmetne žalbe da se vjera iskazu ranije navedenog svjedoka nije mogla pokloniti ni zbog toga jer se u istom različito izjašnjavao na okolnost lišavanja života njegovog brata, budući da je, kako to braniteljica ističe u žalbi, svjedok prvo rekao da je vidio kada su mu brata opkolili pripadnici HVO-a i ubili a da je, potom, prilikom unakrsnog ispitivanja, potvrdio da to nije mogao vidjeti. Ovo zbog toga jer se iz svjedokova iskaza nikako ne može izvesti zaključak da je on na izričit način rekao da je vidio kako je njegov brat lišen života. Naime, svjedok A. B. je, istina, izjašnjavajući se na ovu okolnost, rekao da je njegov brat S. ubijen ispred kuće čika R., ali je isto tako bio sasvim određen da on sam čin lišavanja života zbog pozicije na kojoj se nalazio nije mogao vidjeti, a da je tijelo svog brata vidio kada je krenuo prema autobusu kojim su nakon što je inkriminirani događaj završen odvezeni u logor. Na isti način se ocjenjuju i žalbeni navodi u kojima optuženikova braniteljica vjerodostojnost iskaza svjedoka A. B. u pitanje dovodi tvrdnjom da je ostalo nejasno kako je ovaj svjedok, koji je u vrijeme kritičnog događaja bio malodoban, nakon 25 godina od njegovog završetka, iako optuženog u tom vremenskom periodu nije vidao, upravo njega prepoznala u sudnici i označi ga osobom koja je na štetu njegovog brata S. počinila kaznenopravne radnje iz potvrđene optužnice. U konkretnom slučaju se radi o tvrdnji za koju u žalbi nisu ponuđeni dodatni razlozi ili obrazloženje, pa ostaje nejasno zbog čega to braniteljica nalazi da ovakav protok vremena (iako je isti značajan) kod sudionika pojedinih događaja nužno reducira njihovu mogućnost reprodukcije istih. Ovaj žalbeni navod je, dakle, paušalan, pa se isti kao takav realno nije ni mogao ispitati.

Po navodima iz žalbe optuženikove braniteljice prvostupanjski sud je pogriješio i kada je iskaz svjedokinje E. B. u dijelu u kojem optuženika identificira kao počinitelja inkriminiranih radnji ocijenio vjerodostojnim. Tako braniteljica u žalbi ističe da je E. B. u iskazu pored optuženika J. F. kao osobu koja je sudjelovala u kritičnom događaju označila i njegovog brata I. F., da je naknadno, na glavnom pretresu, ova svjedokinja izbjegavala odgovor na pitanje je li na licu mjesta u vrijeme događanja doista bio i I. F., da je izjašnjavanje svjedokinje na ovu spornu okolnost prekinula predsjednica sudećeg vijeća uz konstataciju da je svjedokinja odgovorila na ranije navedeno pitanje da se ne sjeća i da ne može potvrditi je li I. F. u kritično vrijeme bio na licu mjesta, da je obrana tokom postupka dokazala da se E. B. nakon što joj je brat ubijen u više navrata obraćala optuženom za pomoć (optuženog je prvi put zamolila da joj oca pusti iz logora što je on i učinio, dok se druga molba odnosi na zahtjev optuženiku da joj pomogne da proda pšenicu), te da je pravilna ocjena ovih okolnosti suštinski vodila i drugačijem zaključku prvostupanjskog suda o vjerodostojnosti iskaza svjedokinje E. B.

Ovi žalbeni prigovori, po nalaženju ovog suda, nisu doveli u pitanje pravilnost ocjene iz pobijanog rješenja po kojem se puna vjera može pokloniti iskazu svjedokinje E.B. U prilog ovog stava ide niz činjenica koje se odnose na predmetni iskaz. Tako svjedokinja E. B. tijekom cijelog postupka nije odstupila od tvrdnje da je J. F. bio među pripadnicima HVO koji su kritične prilike opkolili njenog brata (u iskazu navodi da je tada prepoznala B.1, što

je nadimak optuženog J. F., na kojeg je pokazala i u sudnici prilikom svjedočenja, također je prepoznala T. Š., A., M. B.), da je B.1 u jednom momentu prišao njenom bratu i počeo ga šamarati, da ga je udario kundakom od puške i to tako jako da je cijev puške udarila po licu njenu nanu koja je bila u blizini i ogrebao je po licu, da je tada njen brat pao na zemlju, da su ga počeli udarati i ostali pripadnici HVO koji su se nalazili tu na licu mjesta, da je njen brat od udaraca koje su mu zadavali pao na tlo, da je, kada se drugi put digao, počeo bježati, te da su tada svi rafalno zapucali za njenim bratom zbog čega ona ne može reći tko ga je ubio. Svjedokinja je izričita u tvrdnji da je optuženi bio tu, te da je nakon fizičkog maltretiranja njenog brata, zajedno sa ostalim i on pucao iz puške koju je imao kod sebe prema njenom bratu koji je bježao. Dalje svjedoči da nakon što je vidjela da joj je brat pogođen u nogu sam događaj više nije mogla gledati, da se okrenula prema roditeljima, odnosno bolesnoj mami koja je bila do nje, te da zbog toga nije ni mogla vidjeti kada joj je brat pogođen i kada je pao. Ističe da ni jednu drugu osobu koja je kritične prilike tukla njenog brata izuzev optuženog nije prepoznala. Bratovo tijelo je vidjela iz autobusa kada su ih odvozili sa lica mjesta. Svi prethodno istaknuti detalji, koje je u svom iskazu na jedan vrlo uvjerljiv način iznijela svjedokinja E. B., osporavaju se tvrdnjom optuženikove braniteljice da se ovoj svjedokinji vjera ne može pokloniti jer je prilikom svjedočenja pred Tužiteljstvom BiH dana 17.01.2006. godine izjavila da je među osobama koje su pucale u pravcu njenog brata pored optuženog vidjela i njegovog brata I. F. Vrlo je uvjerljivo obrazloženje svjedokinje zbog čega ona ne može sa potpunim pouzdanjem na glavnom pretresu potvrditi je li kritične prilike na licu mjesta bio i I. F. ili ne – svjedokinja se, vezano za taj detalj, na glavnom pretresu izjašnjava na način: „Danas kada vratim film meni je samo ona slika pred očima kada oni udaraju mog brata.“ Pitanje da li je ili ne imenovani bio na licu mjesta, po nalaženju ovog suda, svakako nije okolnost koja može imati utjecaja na končan stav o kvalitetu predmetnog iskaza, odnosno o njegovoj vjerodostojnosti za koju je prvostupanjski sud u konkretnom slučaju opravdano našao da realno postoji. Ovu ocjenu u pitanje nisu doveli ni ostali žalbeni navodi optuženikove braniteljice - da je obrana tijekom postupka dokazala da se svjedokinja E. B. nakon inkriminiranog događaja optuženom u više navrata obraćala za pomoć (prvi put ga je zamolila da joj oca pusti iz logora što je on i učinio, dok se druga molba odnosi na zahtjev optuženiku da joj pomogne da proda pšenicu pa je optuženi i ovom prilikom svjedokinji pomogao), odnosno da bi pravilna ocjena ranije navedenih okolnosti suštinski vodila i drugačijem zaključku prvostupanjskog suda o kvalitetu iskaza svjedokinje E. B. i njegovoj uvjerljivosti. Suštinski se radi o okolnostima koje eventualno mogu imati utjecaja na izbor vrste i visine kazne koja se ima izreći.

Za braniteljicu optuženog je neprihvatljiv i stav prvostupanjskog suda da se vjera može pokloniti iskazu svjedokinje F. B. Vezano za ovaj iskaz braniteljica u žalbi ističe da se radi o svjedokinji koja je svjedočeći o predmetnom događaju navela da u vrijeme njegovog dešavanja optuženog nije poznavala po imenu i prezimenu i da je od osoba koje su se nalazile u autobusu kada su ih odvozili sa lica mjesta čula da se radi o B.1, da je svjedokinja F. B. dalje izjavila i to da su joj ispitivači u S. rekli da B.1 nije sin B.2 nego F. a da je to u zapisniku zabilježeno kao ... „ja sam navela da sam prepoznala B.2 sina B.1 a pravo je to sin F. zvani B.1.“, te da je pravilna ocjena ranije navedenih činjenica sasvim sigurno vodila drugačijoj ocjeni pouzdanosti predmetnog iskaza.

Ni ovi žalbeni prigovori optuženikove braniteljice nisu osnovani.

Ovaj sud opravdanim nalazi razloge prvostupanjskog suda za zaključak da je iskaz svjedokinje F. B. u svemu uvjerljiv i vjerodostojan. To što je ova svjedokinja u iskazu navela da optuženika u vrijeme inkriminiranog događaja nije poznavala po imenu i prezimenu nikako ne znači da se njeno svjedočenje o tome kako je ona vidjela predmetni događaj ne može ocijeniti na način kako je to u svojoj presudi učinio prvostupanjski sud. Dalje, treba istaći da žalbeni prigovor u kojem je braniteljica optuženog sasvim određeno istakla da su svjedokinji ispitivači u S. rekli da B.1 nije sin B.2 nego F., što je u zapisniku zabilježeno kao ... „ja sam navela da sam prepoznala B.2 sina B.1 a pravo je to sin F. zvani B.1.“, realno ne odgovara sadržaju spisa predmeta. Ovo zbog toga jer je svjedokinja F. B., izjašnjavajući se tijekom postupka u više navrata na istaknutu okolnost, uvijek u iskazima iznosila istovjetnu tvrdnju - da ona oca optuženog doista poznaje kao B.2 kojem je to nadimak. U danim okolnostima ovi žalbeni prigovori i nisu doveli u pitanje pravilnost ocjene iz pobijane presude da se iskazu ove svjedokinje može pokloniti puna vjera.

Dalje se u žalbi braniteljice optuženog J. F. ističe da je prvostupanjski sud u svojoj presudi samo interpretirao iskaz svjedoka oštećenog Š. B., oca ubijenog S. B., bez navođenja što se to iz predmetnog iskaza utvrđuje, da se u konkretnom slučaju radi o svjedoku koji je od ranije dobro poznao optuženog koji ga je nakon kritičnog događaja izveo iz logora, da i pored poznavanja optuženog ovaj svjedok u iskazu jasno ističe da on nije vidio da je optuženi tukao njegovog sina, da sud upravo ovu tvrdnju svjedoka neosnovano opravdava time što svjedok navodno nije mogao gledati kako mu sina tuku, da je ovo posebno značajno jer je svjedok inkriminirani događaj gledao od njegovog početka što je vrijeme, kako je to navedeno u optužnici, kada optuženi prilazi oštećenom S. B. i udara ga kundakom, te da je iskaz svjedoka Š. B., u kojem navodi da nije vidio optuženog da prilazi i udara njegovog sina oštećenog S. B., trebalo dovesti u vezu sa iskazima svjedoka očevidaca M. D. i F. B., koji su se na ovu okolnost istovjetno izjasnili, te da bi ovakvim dovođenjem u vezu iskaza svjedoka oštećenog Š. B. i svjedoka M. D. i F. B. zaključci suda o načinu na koji se odigrao početni dio predmetnog događaja sasvim sigurno bili drugačiji.

Ni ovi žalbeni navodi optuženikove braniteljice nisu prihvatljivi.

Ne stoji tvrdnja iz predmetne žalbe da u pobijanoj presudi nije izvršena analiza iskaza svjedoka oštećenog Š. B., odnosno da prvostupanjska presuda ne izvodi bilo kakve zaključke što sadržaj tog iskaza potvrđuje ili opovrgava. To što ovaj svjedok u iskazu ističe da kritične prilike nije vidio da optuženi J. F., kojeg inače dobro poznaje, fizički maltretira njegovog sina S. B., odnosno da ga tuče, te činjenica da upravo takvo izjašnjenje sadrže i iskazi koje su u svojstvu svjedoka dali M. D. i F. B., ne opravdava stav optuženikove braniteljice da je prvostupanjski sud na osnovu ovih iskaza trebao izvesti potpuno drugačiji zaključak o tome kako se u vrijeme inkriminiranog događaja doista ponašao optuženi i koje konkretne radnje je poduzimao. Za takav zaključak prvostupanjskom sudu su opravdano temelj činili ranije analizirani iskazi svjedoka – radi se o iskazima svjedoka A. B., E. B. i F. B. Za ovaj sud je prihvatljivo obrazloženje da se svjedok Š. B. o događaju nije mogao izjasniti u njegovoj punini, pri čemu se kao razlog za takvo svjedokovo izjašnjenje ističe

činjenica da on kritične prilike sam događaj nije mogao do kraja gledati jer je u istom položaj žrtve imao njegov sin S. B. Ovo svakako jeste okolnost koja je utjecala na svjedokovu sposobnost zapažanja pojedinih detalja predmetnog događaja. Dakle, iskaz oštećenog Š. B. se u konkretnom slučaju ne može tumačiti na način kako to u žalbi čini braniteljica optuženog J. F., da iz ovog iskaza proizlazi da optuženi nije tukao oštećenog, nego da oštećeni, zbog specifičnih okolnosti samog događaja (gruba fizička sila se primjenjuje prema njegovom djetetu), događaj ne može gledati i ne gleda ga, zbog čega ni ne može iznijeti sve njegove detalje. Valja istaći da je ovaj svjedok bio izričit u svojoj tvrdnji da je optuženi kritične prilike bio na licu mjesta.

Pored isticanja pogrešne ocjene iskaza svjedoka optužbe braniteljica optuženog J. F. je u žalbi ukazala i na pogrešnu ocjenu iskaza koje su tokom postupka dali svjedoci obrane. Tako je po navodima braniteljice prvostupanjski sud ocjenu dokaza obrane izvršio na sasvim suprotan način od onog na koji je cijenio iskaze svjedoka optužbe. Braniteljica u žalbi sasvim određeno navodi da je sud kod ocjene iskaza svjedoka obrane tražio sitna odstupanja u njihovim iskazima ne uzimajući u obzir činjenicu da ti svjedoci nisu bili na licu mjesta, da događaj, dakle, nisu neposredno vidjeli, te da je od inkriminiranog događaja do svjedočenja proteklo više od dvadeset pet godina što je svakako utjecalo na to da pojedina sjećanja na sam događaj izblijede i da se u kazivanju svjedoka pojave razlike. Posebice je žalbom ukazano na pogrešnu ocjenu iskaza svjedoka obrane V. B. Po stavu iz predmetne žalbe nije prihvatljiva ocjena prvostupanjskog suda da se predmetnom iskazu ne može pokloniti vjera zbog toga što je ovaj svjedok ranije, dok je trajala istraga, odbijao da svjedoči. Dalje se u žalbi ističe da je svjedok V. B. stric poginulog S. B. i da se zbog toga opravdano postavlja pitanje zašto bi on govorio neistinu o osobama koje su sudjelovale u pogibiji njegovog bratića, te da li takvo ponašanje svjedoka može opravdati činjenica da mu je optuženi kritične prilike dopustio da sa lica mjesta odveze svoju nepokretnu majku.

Po nalaženju ovog suda predmetni žalbeni navodi su također neosnovani.

Od strane prvostupanjskog suda je izvršena korektna analiza iskaza svjedoka obrane, pa se suprotna tvrdnja iz žalbe optuženikove braniteljice u svemu pokazuje neosnovanom. Razlike nađene u iskazima svjedoka obrane, na koje je ukazano kroz njihovu analizu u prvostupanjskoj presudi, ne predstavljaju „sitna odstupanja“ kako se to ističe u predmetnoj žalbi. Obrazloženje osporene presude je (na stranama od 15. do 20.) doista ponudilo detaljnu analizu ovih iskaza uz navođenje iscrpnih razloga za zaključke zašto se iskazima svjedoka obrane (tako isto i za iskaz samog optuženog) ne može pokloniti vjera. Ovdje treba istaći i to da ovako koncipirani žalbeni prigovori od strane braniteljice nisu dalje razrađivani, odnosno da su isti ostali nekonkretizirani i kao takvi za ovaj sud suštinski neprovjerljivi. Naime, braniteljica u svojoj žalbi ne ukazuje ni na jedno „sitno odstupanje“ u iskazima svjedoka obrane na koje se prvostupanjski sud pozvao prilikom izvođenja zaključka da se tim svjedocima ne može pokloniti vjera. Prije bi se moglo reći da se žalbenim navodima optuženikove braniteljice pokušava ukazivanjem na nebitna odstupanja ili nebitnu nedorečenost u iskazima svjedoka optužbe ishoditi ocjena o njihovoj neuvjerljivosti. Ovaj sud nalazi da samo ona odstupanja u iskazima koja imaju karakter bitnih mogu u pitanje dovesti i samu njihovu vjerodostojnost. Ponovo treba ukazati na

prethodno već izneseni stav da protek vremena, iako značajan, ne može sam za sebe dovesti u pitanje ocjenu o uvjerljivosti ili neuvjerljivosti pojedinog iskaza. Inače, na kvalitet kazivanja svjedoka utječe i niz drugih faktora kao što su sposobnost pamćenja, uočavanja detalja, obim svjedokova sudjelovanja u događaju o kojem svjedoči i sl. Kada je u pitanju iskaz svjedoka obrane V. B., ovom iskazu od strane prvostupanjskog suda opravdano nije poklonjena vjera. Iz sadržaja svjedokova kazivanja na glavnom pretresu proizlazi da se on bitnih detalja događaja o kojem je svjedočio nikako ne može sjetiti (to se u najvećoj mjeri odnosi na ulogu optuženog u kritičnom događaju), dok za sve ostale, u osnovi nebitne detalje, daje sasvim jasno i precizno obrazloženje. Tako ovaj svjedok daje podatke o mjestu događaja, tko je tu bio u vrijeme njegovog dolaska (osim za optuženog gdje je neodređen), dok se o detaljima primjene sile u odnosu na oštećenog S. B. izjašnjava da nije mogao vidjeti, da mu to nije poznato, da je on pošten i da neće nikoga da ošteti i sl. Svjedok V.B. je bio na licu mjesta i inkriminirani događaj je neposredno vidio. Zbog toga se, kod ovog činjeničnog utvrđenja, ovako neodređenom iskazu ovog svjedoka realno i nije mogla pokloniti vjera. Neosnovani su i ostali žalbeni navodi optuženikove braniteljice - da je nejasno zbog čega bi to svjedok V. B., kao stric oštećenog, govorio neistinu o osobama koje su sudjelovale u pogibiji njegovog bratića, te da takvo ponašanje svjedoka ne može opravdati ni činjenica da mu je optuženi kritične prilike dopustio da sa lica mjesta odveze svoju nepokretnu majku.

Nije prihvatljiva ni daljnja tvrdnja braniteljice optuženog J. F. da sud nije mogao valjanom prihvatiti identifikaciju optuženog koja je izvršena na glavnom pretresu. U ovom pravcu se ukazuje na iskaze svjedoka H. B. i A. B. Braniteljica razlog za predmetnu ocjenu vidi u činjenici da su ranije navedeni svjedoci u vrijeme kada se kritični događaj desio bili malodobni. O značaju ove okolnosti na kvalitet iskaza ovaj sud se već izjasnio kroz analizu istovjetnih prigovora iznesenih u ranijim žalbenim navodima.

Žalbu na prvostupanjsku presudu je izjavio i kantonalni tužitelj. Predmetna žalba je izjavljena zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji i tužitelj u žalbi ističe da je prvostupanjski sud, prilikom ocjene olakotnih i otegotnih okolnosti, nedovoljno cijenio okolnosti koje se mogu označiti otegotnim, u prvom redu činjenicu da je optuženi već do sada pravomoćno osuđivan presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj K-./05 od ...16. godine. Kada se u obzir uzme i činjenica da optuženi tokom postupka nije pokazao kajanje, po stavu tužitelja, samo se sa kaznom koja će biti u dužem vremenskom trajanju od one izrečene pobijanom presudom, može ostvariti i zakonom propisana svrha kažnjavanja.

Ovaj sud i tužiteljeve žalbene prigovore ocjenjuju neosnovanim.

U konkretnom slučaju optuženi je za počinjeno kazneno djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) godina. Otegotne okolnosti (ranija osuđivanost optuženog) na koje se u žalbi poziva tužitelj su u pobijanoj presudi pravilno vrednovane i suprotni navodi iz tužiteljeve žalbe nisu osnovani. Za istaći je da ovi žalbeni prigovori, pored tvrdnje da je kazna preblaga, ne sadrže konkretizaciju zbog čega bi ista trebala biti strožija.

Suštinski je ovo prigovor paušalne naravi koji se kao takav od strane ovog suda nije ni mogao ispitati.

Prvostupanjski sud je pravilno ocijenio i olakotne okolnosti koje su se stekle na strani optuženog. Tako se u ovom pravcu posebno ističe da je optuženi otac dvoje djece, da je slabog imovnog stanja, te da mu je zdravlje narušeno. Za očekivati da će se sa kaznom koja je optuženiku izrečena za počinjeno kazneno djelo u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 33. preuzetog KZ bivše SFRJ - i to kako svrha specijalne tako isto i svrha generalne prevencije. Ovim je ujedno izvršeno ispitivanje izrečene kazne i u smislu odredbe člana 323. ZKP FBiH koja propisuje da žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja podnesena u korist optuženog sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o kaznenopravnoj sankciji.

Kod ovakvog stanja u spisu valjalo je žalbe tužitelja Kantonalnog tužiteljstva u Travniku i braniteljice optuženog odbiti kao neosnovane, pobijanu presudu Kantonalnog suda u Novom Travniku potvrditi, a sve temeljem ovlasti iz člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Živana Roić, s.r.

Predsjednik vijeća
Emir Neradin, s.r.